

Dopis z Taizé

Dvoutměsíčník

(version tchèque)

Zvláštní vydání 1991

Dopis z Prahy, přeložený do 30 jazyků byl napsán bratrem Rogerem, aby byl konkretizován každým v jeho osobním životě. Bude promyšlen po dobu

41 týdnů

mezi-

kontinentálního

setkání v Taizé,

které se bude konat od 3. února do 17. listopadu 1991. Toto setkání shromáždí každý týden mladé z 30 až 70 národů najednou. (Samozřejmě mladí, kteří si to budou přát, budou v Taizé vítáni také mezi polovinou listopadu a koncem ledna.)

Tento dopis byl uveřejněn v době evropského setkání, které shromáždilo v Praze na dobu šesti dnů, od 28. prosince 1990 do 2. ledna 1991, 80 000 mladých z celé Evropy a také z jiných světadílů.

DOPIS
Z

Prahy¹

S údivem zjišťuješ, že i v dalekých zemích propadají mladí lidé malomyslnosti. Jejich život jakoby strnul, protože ztratili krásnou lidskou naději.

¹ Bratři z Taizé začali navštěvovat východoevropské země od roku 1962. Často přitom byla nutná nejvyšší opatrnost. Bylo by však možné žít na Západě a nebýt ve spojení s těmi, kteří se téměř nesměli pohnout ze své země? Nyní se mohou mladí z východních zemí ve velkém počtu zúčastňovat setkání v Taizé.

Setkání v Praze je v pořadí třetí ve východní Evropě, po setkání v Maďarsku (Pécs, 28. dubna až 1. května 1989) a v Polsku (Wrocław 28. prosince 1989 až 2. ledna 1990).

„DOPIS Z PRAHY“ se bude číst a bude se nad ním rozjímat také při setkání mladých na Filipínách od 22. do 25. února 1991. Před tímto setkáním i při něm bude bratr Roger s několika dalšími bratry žít v chudinské čtvrti Manily ve stejných životních podmínkách jako ti nejobozejší.

² Prorok Jeremiáš (29.11, viz také 31.17)

³ Tato slova říká Ježíš Zacheovi (L 19.5). Na jiném místě evangelia říká: „Nedělejte si tedy starost o zítřek, zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“ (Mt 6.34)

⁴ J 1.18

Žehnej nám Pane, Ježíši Kriste, nám i těm, které jsi nám svěřil... Zachovej nás v duchu blahoslavenství: radosti, jednoduchosti a milosrdenství.

Ale vidíš také mnoho mladých lidí, kteří pozorně hledají smysl svého života. Říkají si s odvahou: «Jdi! Začni znovu! Zbav se malomyslnosti! Vyjdi z beznaděje! Tvá duše ať je živá!»

Kde nalézt takové nadšení? – Sílí v nás, když ve víře, v přívalu důvěry naplno prožíváme přítomný okamžik, dnešek s Bohem.

Nezískáme je jednou provždy. Je to odvaha po celý život třeba tisíckrát začínat v tomto nadšení znovu. S jeho pomocí překonáme hodiny pochybností, kdy se nám zdá, že víra slábné. Už před 2 600 lety pochopil jeden věřící muž: «To, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu; chci vám dát naději do budoucnosti.»²

Máme-li pozorně prožívat každý den, je k tomu zapotřebí nechat se nést Kristem. Jeho slovo je tak jasné: «Dnes chci zůstat v tvém domě.»³ Dnes, ne zítra.

Kdo je tento Kristus, dárce takového zápalu?

Ve snaze dát se lidem ještě více poznat přišel Bůh sám na zem jako chudý, jako pokorný. Přišel v Kristu Ježíši. Bůh by nám zůstal vzdálený, kdyby nám jej Kristus svou průzračností nezjevil.⁴

Kristus byl v Bohu od počátku. Již od zrození lidstva byl živé Slovo. ⁵ Přišel na zem zpřístupnit důvěru víry. ⁶ Vzkříšený, si v nás činí svůj příbytek, přebývá v nás. A přicházíme na to, že Kristova láska se projevuje především v jeho odpuštění a v jeho neustálé přítomnosti.

Kdo je tento Kristus, Láska nad všechnu lásku? Není to ten, o němž apoštol Jan napsal: «Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte»? ⁷

On je ten, jenž se jako vzkříšený raduje s námi, dnes, zítra, stále. ⁸ V něm prameny radosti nikdy nevyschnou.

On je ten, kdo s námi nese strasti života, rozdělení... ⁹ Za jeho pozemského života se Ježíše, plně lidského, zkoušky druhých niterně dotýkaly. Oplakával smrt člověka, kterého miloval. ¹⁰

Jednomu přístupnější, druhému vzdálenější, jakoby nám říkal: «Nevíš, že jsem ti tak nablízku a že skrze svatého Ducha v tobě žiji? Nikdy tě neopustím. Nikdy.»

Ať se méně vnímáme Ducha svatého, on je pro nás život. Ať se méně rozumíme evangeliu, ono je světlo uprostřed nás. Ať se méně chápeme eucharistii, ona je živá přítomnost v nás. ¹¹

Ještě když jsi byl daleko od Krista Ježíše, už tě očekával s těmito slovy evangelia: «Tebe jsem si oblíbil.» ¹²

Jeho podivuhodná přítomnost je vniřním světlem. Jeho zář nemusí být silná, ale stále plane v našem nitru. Zůstává, i když máš dojem, že už se nedovedeš modlit.

Možná se Krista někdy zeptáš: «Co ode mne čekáš?» ¹³

Modlitba je někdy tak konkrétní. Lidské řeči se málo daří vyjádřit to, co je v hlubinách našeho nitra. Ale v modlitbě vnitřního ztišení v Bohu spočíváme, tělem, duší i duchem. A vytrysknou prameny: láska k jeho odpuštění, ničím nenahraditelná dobrota a také vnitřní soulad, dílo Ducha svatého v nás.

Pokorná modlitba uzdravuje skryté poranění duše. A přichází vanutí, jenž se už nevyčerpá ...

5 J 1.1-4

⁶ Mnoho věřících je jako muž z evangelia, který se obrací na Ježíše a říká mu: „Věřím, pomoz mé nedůvěře.“ (Mk 9.24) Věřili, neopíráme se jen o svou vlastní víru, ale o víru celé církve. O víru můžeme prosit i takto: „Dej mi, Kriste, abych se vnitřně otevřel a spolehl na tajemství víry podle příkladu všech tvých svědků od Marie a apoštolů.“ Mnozí mohou přijímat víru jedinečně jako krok po kroku. a s rostoucí žízni po Bohu roste i touha poznávat Krista.

7 J 1.26

⁸ Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, odvolávali bychom se jen na jeho pozemský život nebo na některé z jeho slov. Ale on vstal z mrtvých, je přítomný dnes, zítra, stále. Svou tajemnou přítomností je spojen s každou lidskou bytostí bez výjimky. Říkáme-li, že Kristus je spojen s každým, neznamena to přirozeně, že každý člověk je s ním spojen živým společenstvím. Kristus od každého očekává osobní odpověď.

⁹ Bůh se nevnučuje. Dává nám svobodu milovat nebo nemilovat, odpustit nebo neodpustit. Ale Bůh nikdy pasivně nepřihlíží ke strastem lidských tvorů, trpí s nevinými, se zkoušenými, trpí s každým. Je to bolest Boha, utrpení Krista.

¹⁰ Ježíš plakal, když se dozvěděl o Lazarově smrti a viděl bolest jeho sester Marty a Marie. (J 11.32-36)

¹¹ Někteří věřící se dostávají do situace, kdy z nejrůznějších důvodů nepřijímají eucharistii. Už po celá dlouhá staletí je však znám ve východní a později i v západní církvi obdivuhodný mateřský projev církve, dar svíceného chleba. I když je v některých oblastech méně rozšířen, jeho hodnota zůstává. Proč tyto věřící ponechávat v jejich napětí, proč jim nepodat svícený chléb? Tak by žádnému z účastníků eucharistické slavnosti nebylo odmítnuto toto znamení sdílení, jímž je svícený chléb, mateřský projev církve.

12 Slova, která Ježíš uslyšel při svém křtu (Mk 1.11), se od dob prvotní církve obračejí ke každému, kdo přijímá křest. Svatý Serafin Sarovský (1757–1833) byl touto skutečností natolik proniknut, že každého poutníka přijímal slovy: „Má radosti! Kristus vstal z mrtvých!“

13 Slovy „Pojď se mnou!“ Ježíš Kristus volá každého z nás. Kdo by mu řekl: Půjdu s tebou později, teď mám na práci něco jiného? Proč mu neodpovědět teď hned? „Ježíš řekl Petrovi a Ondřejovi: pojďte za mnou ... Ihned opustili síť a šli za ním.“ (Mk 1.17–18)

14 Mt 11.25

15 Mt 5.1–12

16 Gn 1.26–27

17 Při společné modlitbě se ve zpěvech a slovech nesmí objevit stopa nudy. Je nesmírně důležité, aby z ní dýchala uctivá, níhoda přítomnost Vzkříšeného. Duchovní život farnosti může být neustále obnovován, podílejí-li se na tomto Tajemství všichni, zvláště v kráse zpěvů a hymnů. Když zpěvy znějí v jazycích všech, kdo jsou přítomni, srdce se otvírá universalitě církve. Důležité je také, aby se mladí lidé nejméně jednou týdně scházeli při společné bohoslužbě s věřícími všech generací. Tím obnovují naději starších. Také ikony přispívají ke kráse modlitby. Jsou jako okna do království Božího; v modlitbě je zpřítomňují zde na zemi. Jsou výzvou k naší vlastní proměně.

18 Svatý Augustin, Vyznání

19 Když nás vlastní temnoty provokují abychom s nimi rozmlouvali, je to jak závat. Rozmluva se tedy navazuje ne se Vzkříšeným, ale s tím, co nás bolí v nás samotných i v jiných.

Naše modlitba nevyžaduje nadlidské usilí. Jako slabý vzdech, jako prosba dítěte, může udržovat v bdění. Nezjevil Bůh maličkým, chudým Kristovým, co mocní tohoto světa stěží mohli pochopit?¹⁴

Kdo řečí vypoví tolik, co může dítě předat svou prostotou, svou důvěrou, tak nečekaným slovem či otázkou, že vzbudí touhu po společenství s Bohem?

Duch dětství, duch «Blahoslavenství»¹⁵ vdechuje svěžest radosti, úžasu v každém věku, i plně zralé bytosti utvářené vnitřními boji.

Kontemplativní pohled nás vytrhuje z otupělosti zvyku. I v nejprostších věcech dává spatřit poklady evangelia. Objevuje ve světě oslňující krásu stvoření.

Podle obrazu Božího¹⁶ jsou lidé také tvůrci. Ten, jehož pohled je kontemplativní, od dětství až do smrti dokáže obdivovat to, co lidská bytost vytváří vlastníma rukama. Z rukou umělců vycházejí díla, která ukazují tváře z evangelia tak, že už pouhý pohled na ně dává tušit tajemství Boha.

V kráse společné modlitby se zvedá clona nad nevyslovitelným ve víře a nevyslovitelné vede k adoraci. Mystický pohled v ní vidí pozemský odraz nebeské radosti. Dostává se mu poznání, jak překonat trhliny společenství, jak nalézt cesty ke smíření.¹⁷

Ježíši Kriste, nikdy bychom nechtěli volit temnotu. Tvé světlo je evangelium. Tvá přítomnost je láskyplná spoluúčast.

Ježíši, Světlo mého srdce, nedovol, aby ke mně promlouvaly moje temnoty.¹⁸

Když na tebe doléhají vnitřní temnoty, jeho světlo v tobě stále zůstává. Proniká i to nejasné a neprůhledné v tobě.¹⁹

Přicházejí životní zkoušky a ty nevíš proč. Mohou tě trvale zraňovat i zlomit a jedním z tvých největších nepřátel je malomyslnost. Ale čeká tě cesta, na které porosteš v Bohu k větší lásce. Znamená to milovat, když tvoji blízcí, tvoji nejbližší se od tebe vzdalují a jsou jakoby «jinde».

Zastav se, otevři evangelium, najdeš v něm jistotu, která tě upokojí: «Kdo z vás může jen o píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojoval? ... Dávám ti svůj pokoj ... Ať se tvoje srdce nechvěje a neděsí.»²⁰

Strach a úzkosti jsou spojeny s naším lidským údělem, který se odvíjí uprostřed zraněné, stále zmítané společnosti. A právě v ní každá lidská bytost, každý věřící, putuje, tvoří, trpí a někdy i prochází vlnami strhávajícími k vnitřní vzpourě, často až k nenávisti a nadvládě nad svědomím.

Pokoj srdce je v každé situaci životodárnou duchovní skutečností, zatímco úzkost a strach mohou narušit důvěru víry.

Pokoj srdce nikdy neznamena, že se zapomene na druhé. Neoslabuje výzvu k lidské solidaritě, která k nám zaznívá přímo z evangelia.²¹

Kdo na celém světě bude mít otevřené oči pro úzkost nevinných²² : pro děti, kterým chybí citové zázemí a které jsou opuštěné, a také pro staré lidi, žijící v tíživém osamocení?²³ Kdo se bude snažit zmírňovat utrpení v místech, kde lidé žijí v bídě?

Učinit zemi pohostinnou a obyvatelnější předpokládá především, že se zapojí široké možnosti vědy a techniky. Tyto prostředky jistě pomohou odstranit hlad a umožní, aby lidská rodina, která se nevidaně rozrůstá, mohla žít na celé zemi.²⁴

I když jsou tyto mocné prostředky nezbytné, samy o sobě nestačí. Kdybychom se jednoho krásného dne měli probudit v dokonale fungující, vysoce technicky vyspělé společnosti, v níž by ovšem vyhasl vnitřní oheň, moudrost srdce, žízeň po smíření, jaká by byla budoucnost lidské rodiny?

Ve všech světadílech je tolik mladých lidí, tolik žen, mužů i dětí, kteří mají všechno, aby mohli hojit zranění světa.²⁵ Velmi často to byli pokorní této země, kteří, téměř bez prostředků připravili cesty. To oni se pozvedli a holýma rukama zbořili hradby strachu a ponížení. Věděli, že žádný národ není větším viníkem než ostatní. A nyní se snaží vymanit z nedůvěry zaseté v nedávné či vzdálenější minulosti. Je tak důležité nikdy neponižovat příslušníky národa, jehož vládci se v minulosti dopouštěli hrůzných skutků.

20 L 12.25–26 J 14.27

21 V evangeliu Kristus říká: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ (Mt 25.40)

22 „Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a jakkoli postižených, je radostí a nadějí, smutkem a úzkostí učedníků Kristových, a není nic opravdu lidského, co by nenalezlo v jejich srdcích odezvu. ... Nesmírné úsilí, jímž se lidé snaží během staletí zlepšovat své životní podmínky, je ve shodě s Božím záměrem. Církev je jakoby kvas a duše lidské společnosti, kterou má v Kristu obnovit a přetvořit v Boží rodinu.“ (Gaudium et Spes)

23 K tomuto tématu dva podněty: Když děti vidí, jak se jejich nejbližší hádají či se dokonce rozcházejí, zraňuje to jejich srdce často na celý život, a to bez ohledu na to, že jsou hmotně zabezpečeny. Kdyby se tak mladí s některými z těchto dětí každý týden setkávali ... Kdyby jim věnovali trochu času, mohli by jim naslouchat, hovořit s nimi a snad je i přivést ke společné modlitbě. Je tolik starých lidí, kteří žijí v osamocení. Někdy si myslí, že nic nejsou, že nic nedokázali. Přesto dokáží někteří staří lidé nezaujatě naslouchat a rozumět otázkám mladších. Často chodí do kostela. Proč je zde neoslovit?

24 Velké vědecké objevy mají dvě tváře: mohou budovat a také ničit. Všechno záleží na způsobu jejich použití.

25 Při snaze hojit zranění světa bude vždy jednou z podmínek míru spravedlivější rozdělení bohatství země. Ale rozdělení hmotných statků není všechno. Solidarita předpokládá také sdílení kultur.

Pro všechny v Evropě: budování evropské rodiny nesnese odkladu. Pro každý z evropských národů je životně důležité sdílet se s ostatními národy a doplňovat se s nimi. A když se Evropa nebude uzavírat sama do sebe, uvidí, že k jejímu poslání patří i solidarita s národy ostatních světadíle. Jednotlivé části světa se také navzájem potřebují. Každá z nich ztrácí základní rovnováhu, když je vydána jen sama sobě, když se nedoplňuje s ostatními.

26 Každému pokřtěnému světuje Duch svatý ve větší či menší míře „pastorační“ dar. Tento dar nás činí vnímavějšími k druhému, k tomu, abychom v něm připravovali cesty Pánu Ježíši. Předávat živého Krista můžeme mnoha způsoby: tím, že se za druhé modlíme, že je přijímáme, že je navštěvujeme ... „Janovské hodinky“ mohou některým pomoci při hledání Boha. Jsou vhodné zejména ve všedním životě. Ten, kdo se pro ně rozhodne, nechť si vyhradí chvíli ticha, v níž by si o samotě přečetl biblický úryvek. Potom se může sejit s ostatními a krátce si sdělit, co koho oslovilo.

27 viz Mt 5.23–24

28 Čím je to, že mnozí křesťané, i když se odvolávají na Krista, zůstávají rozdělení a dál trhají společenství, jímž je církev? Dnes už není zájem o ekumenismus tak živý, jako byl před třiceti lety. Když ekumenismus odkládá smíření na pozdější dobu, udržuje klamné naděje, spoutává se na cestách, po nichž jdou rovnoběžně jednotlivá vyznání. Ale smíření se rodí v nitru, v srdci každého. Už před půlstoletím začali mnozí pozorněji vnímat Kristovu výzvu ke smíření „bez meškání“ (Mt 5.23–24). Často jsou to mladí lidé, kteří nemají vinu na rozděleních, vzniklých v historii (starší ji ovšem také nenesou). Jan XXIII. vytušil, co je to smíření, když v lednu 1959 řekl: „Nebude se zde konat historický proces, nebudeme se snažit poznat, kdo se mýlil a kdo měl pravdu, řekneme: smiřme se!“ Ekumenické povolání pokřtěných znamená být především kvasem bez odkladu smíření, prožívaného každý den a na každém místě.

29 viz 1 K 8.6 a Ef 1.10

30 J 3.17

31 „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, obsáhl všechno poznání a měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje ... A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“ (1 K 13.1, 2.13)

32 I ve zkoušeném srdci se může rozvinout plný vnitřní život. Duch svatý má moc shromáždit síly skryté uvnitř. To platí pro každou lidskou bytost: i v těch nejkřehčích se ukrývá mnoho sil. Tak se objevuje elán. A v hlubinách se rodí jasná rozhodnutí ... Stát se tvůrcem důvěry a smíření, stát se jím na svém místě ve světě, dát pro to všechno ... nemeškat a snažit se o konkrétní usmíření mezi lidmi, mezi křesťany, mezi národnostmi ... obětovat se pro to, aby se země stala obyvatelnější a rozdávat všem kolem sebe krásnou lidskou naději ... ptát se Krista, „co ode mne čekáš?“ a nepřeslechnout slova, jimiž se Pán obrací ke každému: „Pojď za mnou!“

Jak mnoho je těch, kteří vydali ze sebe to nejlepší, aby se stali kvasem důvěry mezi lidmi, mezi národy. Vystáli, aby ukázali cestu až za hranice naděje. Vnitřně vyzráli zkouškami, které přesahovaly jejich chápání, vytrvali navzdory všemu. Mnoho se jich svým životem přiblížilo svatosti Kristově.

Dokážeš i ty jít v odevzdanosti tak daleko? Přijmeš výzvu «Následuj mne», s níž se Ježíš Kristus obrací na každého?

Víš dobře, že na světě jsou rozsáhlé oblasti, které jsou pustinou pro víru. Patříš k těm, kdo otevírají cesty ke společenství v jednotě, cesty pokoje a smíření? Důvěřuj, toho daru se dostává každému. A dary svatého Ducha se nikdy nevyčerpají.²⁶ Může být průzračnější světlo než život zasvěcený smíření?

*Kdo by chtěl pošlapat výzvu Ježíše Krista: «Jdi se nejprve smířit»?*²⁷

*V evangeliu není smíření nikdy liknavé, je okamžité. Neztrácí čas hledáním zlého úmyslu. Dbá o to, aby se situace nikdy nevyostřovaly. Nezdržuje se zkoumáním, kdo měl pravdu a kdo ji neměl. Nic totiž tolik nechromuje tvůrčí schopnosti.*²⁸

Budeš stavět cesty důvěry a smíření v lidské rodině i v jedinečném společenství, jímž je Tělo Kristovo, jeho církev? Kristus nepřišel vytvořit nějaké další náboženství, ale nabídnout plnost společenství se sebou samým, Zmrtvýchvstalým. V Kristově srdci toto společenství pojme celý svět.²⁹ A s úžasem objevuje lásku k jeho přítomnosti, lásku k jeho odpuštění.

*Ježíši Kriste, vnitřní Světlo, tys nepřišel svět soudit, ale odpustit všem a spasit každé lidské stvoření.*³⁰

*I kdybychom měli dar mluvit jménem Božím, i kdybychom měli víru, která hory přenáší, a neměli lásku, nic nám to neprospěje.*³¹

A když láska zaplne v srdci člověka ohněm smíření, i srdce ztrápené³² zkouškami může znovu ožít. Uvědomuješ si, že můžeš otevřít vesmírné perspektivy pro budoucnost lidského společenství, když se staneš tvůrcem smíření a důvěry? □

1 ÚT J 15.9-13 · Ga 4.4-7
Pavel napsal: Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Otče!

2 ST J 1.19-28 · Iz 61.10-11
Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti.

3 ČT L J 1.5-7 · J 1.29-34
Jan Křtitel spatřil Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“

4 PÁ J 1.35-42 · 1 J 1.9-2.2
Ježíš je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.

5 SO J 1.43-51 · 1 J 2.8-10
Tma ustupuje a pravé světlo již svítí. Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle.

6 NE Iz 60.1-6 · Mt 2.1-12
ZJEVENÍ PÁNĚ Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem a klaněli se mu.

7 PO 1 J 2.20-25 · Mt 4.12-17
Ježíš řekl: Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.

8 ÚT Mk 6.34-41 · 1 J 3.16-18
Ježíš Kristus položil za nás život. A tak i my jsme povinni položit život za bratry.

9 ST 1 J 3.21-24 · Mk 6.45-52
Když učedníci viděli Ježíše kráčet po moři, vyděsili se. On však na ně hned promluvil: Vzdchopte se, já jsem to, nebojte se.

10 ČT 1 J 4.1-5n · L 4.14-22
Hospodin mě poslal, abych přinesl chudým radostnou zvěst a vyhlásil zajatcům odpuštění.

11 PÁ L 5.12-16 · 1 J 4.7-10
V tom je láska: Ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.

12 SO J 3.22-30 · 1 J 4.11-14
Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.

13 NE Iz 55.1-11 · Mk 1.7-11
Při Ježíšově křtu se z nebe ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

14 POMk 1.12-15 · 1 J 4.15-16
Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.

15 ÚT Mk 1.16-20 · 1 J 4.19-21
Tak máme od Krista toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

16 ST 1 J 5.1-4 · Mk 1.21-26
Ježíš učil v synagóze. I žasl nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci.

17 ČT Mk 1.29-34 · 1 J 5.9-13
Jan napsal: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.

18 PÁ 1 J 5.14-16 · Mk 1.35-39
Ježíš řekl svým učedníkům: Poďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal evangelium.

19 SOMk 1.40-45 · 1 J 5.18-20
Jan napsal: Jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.

20 NE 1 S 3.3-19 · J 1.35-42
Ježíš se zeptal svých prvních učedníků: „Co chcete?“ Řekli mu: „Mistře, kde bydlíš?“ Odpověděl jim: „Poďte a uvidíte.“

21 PO Mk 2.1-12 · Žd 1.1-6
Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k našim otcům ústy proroků. V tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu.

Uvádíme úryvky z Písma, jak se čtou při polední modlitbě v Taizé. Během dne je možné se k nim několikrát vracet. Biblické odkazy upozorňují na delší čtení. Ti, kdo mají čas na čtení pouze jednoho úryvku, zvolí tučně vytištěný odkaz.

22 ÚT Žd 2.5-9 · Mk 2.13-17
Ježíš řekl: Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.

23 ST Mk 2.18-22 · Žd 2.10-15
Ježíš je původce spásy všech, aby mnohé pozvedl ke slávě.

24 ČT Mk 3.1-6 · Žd 2.17-18
Protože Kristus sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.

25 PÁ Žd 3.5-8; 13-14 · Mk 3.13-21
Ježíš zavolal k sobě ty, které si vyvolil, ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat.

26 SO Mk 3.22-27 · Žd 4.12-16
Slovo Boží je živé a mocné. Rozsuzuje touhy i myšlenky lidského srdce.

27 NE 1 K 7.29-31 · Mk 1.14-20
Po pokušení na poušti přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věrte evangelium.

28 PO Mk 3.31-35 · Žd 5.5-9
Ježíš prosil toho, který ho mohl zachránit před smrtí; odevzdal mu a Bůh ho pro jeho pokoru vyslyšel.

29 ÚT Mk 4.1-9 · Žd 6.10-11; 18 b-20
Bůh nám dal zaslíbení, abychom nalezli útočiště v naději nám dané. V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni.

30 ST Žd 7.24-28 · Mk 4.13-20
Ježíš řekl v podobenství: Ti, kdo slyší Boží slovo, přijímají je a nesou mnoho úrody, jsou jako zrno zaseté do dobré země.

31 ČT Mk 4.26-29 · Žd 8.6-12
Tak praví Hospodin: Už nebude učít druh druhá a bratr bratra a nebude vybízet: „Poznej Pána“, protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího.

Janovské hodinky se doporučují při hledání Boha ve ztišení a v modlitbě i v každodenním životě. Záleží v tom, aby si ten, kdo se pro ně rozhodne, udělal 2-3 hodiny čas k četbě doporučených biblických textů v tichosti; jsou k nim připojené krátké komentáře a otázky. Účastníci se pak setkávají v malých skupinkách (3-10 lidí), a to střídavě u jednotlivých účastníků. Při těchto schůzkách si navzájem sdělují, na co kdo přišel, zakončují tyto schůzky modlitbou.

Tento úryvek z knihy proroka Izaiáš pochází z období, kdy Boží lid ohrožovala sklíčenost. Město Jeruzalém, toto srdce Izraele, vyvolené místo společné oslavy Boha, bylo po letech válečného pustování vystaveno znovu, ale už nemělo svou dřívější nádhru a přitažlivost. Prorok vycítil, co si Bůh myslí o svém městě: je načase, aby povstalo, rozjasnilo se v radostném přijetí světla od Boha, který sám je světlem svého lidu (verš 19). Už v prvních dobách rozpoznali křesťané v těchto slovech zaslíbení pro církev, která se odvažuje „ozdobit se“ (Zj 21.2), aby mohla plně přijmout světlo a být jasem v temnotách národů. A slovo „Povstaň, rozjasni se!“ se obrací také na každého z nás, když ve svém srdci řekneme Kristu ano, probouzí se v nás církev.

● Co tento úryvek říká o tajemství společenství, jímž je církev? Co mohou slova „Povstaň, rozjasni se!“ znamenat v našem životě a jak se můžeme radovat z toho, co v nás Bůh působí?

V Taizé od 3.února do 17.listopadu 1991

41 týdnů mezikontinentálních setkání

Každý týden od 3.února do 17.listopadu se mohou mladí od 17 do 30 let zúčastnit mezikontinentálních setkání, která v Taizé shromažďují účastníky ze 30-70 národů zároveň. (Samozřejmě, že mladí, kteří si to přejí, budou v Taizé přijati i od poloviny listopadu do konce ledna).

Osou setkání mladých všech světadílů jsou tři každodenní modlitby s komunitou z Taizé. Jedno téma je ústřední: spojit důvěru v Boha a angažovanost, vnitřní život a solidaritu s lidmi. Během dne se podrobně probírá a medituje „Dopis z Prahy“. Každý hledá, jak ho konkretizovat ve svém vlastním životě.

Konec týdne se prožívá jako slavení velikonoc, v pátek večer je modlitba kolem kříže a v sobotu večer svátek světla. Týden je ukončen nedělní eucharistií.

Aby byla setkání živena ze zdrojů víry, mají bratři každé ráno biblický úvod. Na závěr týdne lze prohlubovat různá témata: „Budovat společnost otevřenou lidské rodině“, „Ano na celý život“, „Angažovat se pro nejchudší“. Také je možné končit dvěma odpoledny v tichu.

Kdo chtějí, tráví týden v tichu a svůj život nechávají osvětit evangeliem a ve skupinách prohlubují znalosti bible nebo ještě část dne věnují praktickým úkolům (příprava jídla, čištění, úklid kostela, atd. ...). Každý den je 1 hodina vyhrazena nácviku zpěvů ke společné modlitbě.

Rozhovory ve skupinách s mladými z jiných národů a světadílů umožňují získat universálnější pohled na církev, získat mezinárodní uvědomění, důvěru k cizím národům, cit pro mír a porozumění pro jiné kultury.

Každý může pro sebe objevit naprosto konkrétní cesty k solidaritě s blízkými i vzdálenými.

Dvakrát za týden se scházejí ti, kdo přijeli ze stejné oblasti a kládou si otázku: Jak žít doma podle poznání získaných o modlitbě, o církvi, o vzájemných zkušenostech? Tím se připravují k účasti na „pouti důvěry na zemi“, kterou Taizé pořádá.

Tato pouť neorganizuje mladé do nějakého hnutí okolo Taizé, ale vede je k tomu, aby se stali nositeli smíření v církvi a důvěry na zemi a angažovali se ve své čtvrti, ve svém městě, vesnici, farnosti pro všechny generace – od dětí až po staré lidi.

Životní podmínky jsou jednoduché, ubytování ve společných ložnicích (v létě si, pokud možno, vezměte s sebou stan).

Poplatek za každého účastníka závisí na jeho možnostech a hodnotě měny jeho země. Finančními zdroji v Taizé jsou pouze tyto poplatky a příspěvky od těch, kteří mohou, do pokladny solidarity, která umožňuje přijímat i mladé, kteří si nemohou svůj pobyt sami hradit.

Jak se dostanete do Taizé: po silnici – z dálnice A 6 sjedete v Chalonsur-Saône, Mâcon-Ville nebo Mâcon-TGV, pak autobusem až do Taizé. Poslední autobus ze Chalonsu do Taizé: 16.45 hod. Poslední autobus z Mâconu do Taizé: 18.35 hod. Poslední autobus z Mâconu-TGV do Taizé: 18.53 hod. (Paříž – Taizé rychlovlakem TGV a autobusem 3 hodiny).

Máte-li zájem o další informace či zápis na setkání, (nebo v případě nutnosti), pište na adresu: „Příjem“, F-71250 TAIZÉ-Communauté, Francie, tel.: 0033/ 85 50 30 00, (nebo v případě nutnosti 85 50 30 30).

Foto: Sabine Nitschke

Poselství evropskému setkání v Praze

Papež Jan Pavel II:

Informován o příští etapě „pouti důvěry na zemi“, která shromáždí početné mladé lidi z Evropy v Praze od 28. prosince do 2. ledna, Svatý Otec posílá všem účastníkům svůj srdečný pozdrav.

Povzbuzuje mladé ze všech zemí Evropy k prohloubení jejich jednoty v modlitbě a společnému rozvažování na téma „vnitřní život a lidská solidarita“. Oni společně budou objevovat to, co přináší prameny křesťanství z inspirace, ze síly a z naděje pro rozvoj jejich osobnosti, pro jednotu křesťanského společenství, pro rozvoj solidarity evropských národů, aniž by se zapomnělo na pomoc lidu Severu a Jihu. V tomto období intenzivního vzájemného obohacování mezi mladými z celého evropského kontinentu děkuje papež bratřím z Taizé za jejich iniciativu a přeje, aby setkání v Praze přineslo mnoho ovoce.

Z celého srdce vyzývá Pána narozeného mezi námi, Knížete míru, Vykupitele světa, prosíc jej, aby byl přítomen mezi mladými a jejich hostiteli a odplatil za všechna dobrodíní Božským požehnáním.

Patriarcha Dimitrios z Konstantinopole

ujišťuje mladé z celé Evropy, shromážděné v Praze, že se modlí za ně i za jejich setkání.

Přeje si při této příležitosti vyzdvihnout zvláště to, co uskutečňuje Taizé s úmyslem pomoci mladým přiblížit se ke Kristu a s úmyslem probudit v nich pocit odpovědnosti za uskutečnění bratrství, vzájemného obohacování a přátelství mezi církvemi, lidmi a národy zemí. Svolává na ně Boží milost a jeho nekonečné milosrdenství.

Generální tajemník Spojených národů, J. Perez de Cuellar sdělil telefonicky z New Yorku, že tak jako v předcházejících letech je celým srdcem s mladými účastníky evropského setkání v Praze a že počítá s jejich modlitbami za něj samotného i za Spojené národy.

Arcibiskup z Canterbury, Robert Runcie:

Posílám evropskému setkání v Praze vřelé pozdravy a ujištění o svých modlitbách. Živě si vzpomínám na vaše evropské setkání v Londýně v roce 1986. Připomínám si radost, prostotu a krásu modliteb, které shromažďovali tisíce mladých ze zemí, které byly v té době rozděleny svými politickými režimy. Nyní je Evropa otevřená. Přehrady všeho druhu se zhroutily. Náš dnešní úkol je vytvořit důvěru v evropské rodině a rozšířit naše srdce pro všechna místa světa, kde chudoba a nespravedlnost tíží lid Boží.

Maják světla a naděje, kterou Taizé zakládá v rozděleném světě, vždycky přitahoval mladé. Taizé vložilo do srdce svého poselství jistotu, že život modlitby rozšiřuje obzory lidské solidarity a navíc nás uvádí do lásky Boha a jeho Syna Ježíše Krista, Člověka pro druhé. Ať vám všem Bůh žehná a učiní vaše společné dny plodnými, abyste mohli přinést z Prahy naději a povzbuzení lidem.

PŘEDPLATNÉ DOPISU Z TAIZÉ

Vážení přátelé!

Díky změnám, které nastaly a které ještě nastanou v polygrafickém průmyslu a v cenách papíru, změní se i ceny tohoto dvouměsíčníku. V uplynulém roce jsme vydávali tento časopis v české a ve slovenské verzi. Abychom mohli časopis dále vydávat a přitom zaplatit všechny náklady (překlad, sazbu, tisk, papír a zásilkovou službu) musíme zvýšit jeho cenu na 4,00 Kčs bez poštovného. I tato minimální cena je možná jen tehdy, budeme-li vydávat střídavě jedno číslo česky a druhé slovensky.

Celoroční předplatné tedy bude: 6x4,00 (cena jednoho ročníku) + 9.–(poštovné) = 24 + 9 = 33.–Kčs

Předplatné se vztahuje na 6 čísel dopředu od okamžiku zaplacení. Po uplynutí této doby budete upozorněni, že je třeba zaplatit nových 6 čísel, budete-li mít zájem dále odebírat Dopis z Taizé.

Můžete si též objednat čísla starší, a pokud budou v nakladatelství Cesta k dispozici, rádi Vám vyhovíme.

V uplynulém roce jsme nebyli spokojeni se službami naší banky. Doklady o zaplacení Vašeho předplatného nám posílali se značným zpožděním, a tak jste někteří dostávali svá čísla příliš pozdě. Bude tedy lepší, když předplatné budete poukazovat přímo na adresu nakladatelství Cesta. Na zadní stranu čitelně vyplněné složky do zprávy pro příjemce napište: Dopis z Taizé 91 a počet kusů jednoho čísla.

nakladatelství Cesta
Vymazalova 4
615 00 Brno

Dopis z Taizé

Vychází 6x ročně

Nakladatelství Cesta,
615 00 Brno, Vymazalova 4

Pro korespondenci s komunitou adresa:
Lettre de Taizé,
71250 TAIZÉ-Communauté, Francie

Pracovní číslo tohoto vydání: 155B